

младо българче отъ опустошения Батакъ, останало, казваше, сираче безъ нищо и никого на свѣта, а изпращано сега съ благодарѣние до виенскитѣ български търговци за учение. Това българче бѣше Георги Кожухаровъ, учителъ, училищенъ директоръ и училищенъ инспекторъ отпослѣ въ освободена България. При това, Стефанъ Иличъ, като се намираше сега въ безопасностъ на чуждия параходъ, разправи ми за нѣкои нови турски злосторства въ Пловдивско и Т.-Пазарджийско, отъ дѣто бѣше самъ той родомъ, и ме молѣше да зема бѣлѣжка и за тѣхъ, та да съмъ ги разказалъ и тѣхъ дѣто трѣба. Въ сжщо врѣме той ми донесе и единъ пликъ съ почерка на поменатия ми тѣстъ, въ който пликъ намѣрихъ едно писмо на мой адресъ, изпратено отъ Пловдивъ, дѣто тѣстъ ми съ мое съгласие бѣ съобщилъ по най-повѣрителенъ начинъ на братията си Гешови за прѣдстоящото изпращане една депутация по европейскитѣ дворове, въ която депутация бѣ обадилъ, че влизамъ и азъ, та за това ги и молилъ да ме снабдятъ съ нѣкои вѣрни свѣдѣния по извършенитѣ турски грозотии. Писмото бѣше отъ г. Ив. Ев. Гешовъ, племенникъ на тѣста ми и служещъ по онова врѣме въ извѣстното търговско заведение на братия Гешови въ Пловдивъ, сега, както е извѣстно, пръвъ частенъ банкеринъ въ София, наслѣдникъ на покойния Евлогия Георгиевъ, и единъ отъ извѣстнитѣ български държавни мѣже. Обнародването на това писмо, съхранено случайно въ книгата ми изцѣло, не е, ми се чини, лишено отъ извѣстна историческа стойностъ, и азъ го прѣдавамъ сега тукъ непожтнато въ всичката му цѣлость, още и съ тогавашното правописание на автора му: